

[Arbejdsministeren.]

for stigning i understøttelsesudgifterne som følge af forøgelse i ledigheden.

Forslaget indeholder i øvrigt en fastholdelse af samme principper som hidtil, hvad angår fordelingen af det offentliges udgifter til arbejdsløshedsforsikringen på staten og kommunerne, d. v. s. at 15 pct. af statskassens refusioner til kasserne refunderes statskassen af kommunerne. Det er muligt, at man på et senere stadium kommer til at tage dette problem om forholdet mellem statens og kommunernes udgifter til disse formål op til revision i forbindelse med de almindelige overvejelser, regeringen har igangsat vedrørende byrdefordelingen mellem stat og kommuner.

Man kunne indvende imod hele det foreslåede refusionssystem, at man hermed får en sikrings- i stedet for en forsikringsordning. Efter min opfattelse kan dette imidlertid ikke siges at være en anke imod, men er tværtimod en væsentlig fordel ved forslaget; forslaget bliver nemlig derved det praktiske udtryk for den principielle opfattelse, at etablering og fastholdelse af fuld beskæftigelse er en samfundsopgave. Og når dette er tilfældet, er der ingen rimelighed i, at lønmodtagerne i fag, hvori beskæftigelsen af grunde, som faget som sådant ikke er herre over, er ringere end andetsteds, skal belastes med en særlig byrde.

På baggrund heraf har regeringen tiltrådt udvalgets forslag om, at skalaen for det bidrag, kassernes medlemmer skal betale, er afpasset således, at det samlede medlemsbidrag vil dække ca. $\frac{1}{3}$ af understøttelsesudgifterne ved et lavt ledighedsniveau.

Som en konsekvens af, at det offentlige overtager risikoen for ændringer i beskæftigelsen, foreslås følgende med hensyn til kassernes formuer:

Den statsandel, som blev opgjort ved refusionssystemets ændring i 1958, og som kasserne har haft til rådighed som en likviditetsreserve siden da, indbetales til statskassen. Det drejer sig om ca. 200 mill. kr.

De kasser, som har formue, hvoraf de

løbende understøttelsesudgifter kan afholdes indtil regnskabsårets udløb, skal anvende formuen hertil, men kasserne skal ikke mere sørge for at opsamle formue til dette formål.

Den formue, der er tilbage, når statsandelen er indbetalt, må betragtes som vedkommende kasses egen; den er skabt alene ved, at medlemmerne har betalt bidrag ud over, hvad der har været nødvendigt til at dække kassernes egen andel af understøttelsesudgifterne, og altså ikke ved tilskud fra det offentlige.

Da formuen er tilvejebragt netop af hensyn til arbejdsløshedsforsikringen, er det rimeligt at begrænse anvendelsen af formuen til forsikringsformål. Som følge heraf og under hensyn til, at der for en række kasser bliver tale om, at medlemsbidraget efter den foreslåede bidragsskala er betydelig højere end det bidrag, som nu betales, foreslås det, at hver kasse ud over, hvad den måtte have af renteindtægter, kan anvende indtil 10 pct., i 1967-68 dog indtil 15 pct., af formuen til at dække kassens administrationsudgifter og til at nedsætte det bidrag, som medlemmerne ellers skulle betale.

Disse forslag er resultatet af de dybtgående overvejelser, som udvalget har foretaget med hensyn til formueproblemerne, og som udførligt er gengivet i bemærkningerne til lovforslaget. Regeringen har i det hele kunnet tiltræde forslagene og den argumentation, der ligger bag dem.

Udvalget har peget på, at der vil ligge en vis tilskyndelse til at opgive statsanerkendelsen i det forhold, jeg lige har omtalt, nemlig at der for nogle kassers vedkommende bliver tale om en kraftig forhøjelse af medlemsbidraget i forhold til det nuværende; hertil kommer, at det navnlig for de samme kasser vil blive sådan, at de under de herskende beskæftigelsesforhold skal indbetale mere til statskassen som medlemsbidrag, end der udbetales dem til dækning af understøttelsesudgifter.

For at modvirke denne tilskyndelse fore-